

Sygn. akt I UK 397/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania J. N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 kwietnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od organu rentowego na rzecz odwołującej się 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] w sprawie z odwołania J.N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. w przedmiocie prawa do emerytury, na skutek apelacji organu rentowego zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury poczynając od 1 marca 2011 r., w pozostałej części apelację oddalił i orzekł o kosztach procesu.

Organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Podniósł, że oczywista zasadność skargi wynika z: (-)

naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie i niewskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a tym samym uniemożliwienie dokonania oceny toku wyводу, który doprowadził sąd do wydania zaskarżonego wyroku, (-) niewłaściwego zastosowania art. 32 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) przez zaliczenie ubezpieczonej jako okresu pracy w warunkach szczególnych również okresu urlopu wychowawczego od 24 listopada 1982 r. do 28 lutego 1983 r., (-) niewłaściwego zastosowania art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej: rozporządzenie z 1983 r.) przez błędne przyjęcie, że ubezpieczona spełniła warunki do przyznania uprawnień emerytalnych a w szczególności, że posiada ona wymagany co najmniej 15-letni okres pracy wymienionej w Wykazie A, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99,

OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W sprawie wbrew podnoszonym przez organ rentowy argumentom brak jest oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w wyżej wskazanym znaczeniu. Wprawdzie prawidłowo wskazuje skarżący, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresu urlopu wychowawczego nie wlicza się do okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2013 r., II UK 7/13, LEX nr 1619146; wyrok Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2006 r., I UK 338/05, LEX nr 375608). Zauważyć jednakże należy, że Sąd Apelacyjny podzielił w sprawie ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjął je za swoje, a Sąd pierwszej instancji wskazał, że przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe pozwoliło na jednoznaczne stwierdzenie, że ubezpieczona w okresie od 1 października 1980 r. do 31 grudnia 1998 r. wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w warunkach szczególnych w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych wymienioną w wykazie A Dziale XII poz. 2 załącznika do rozporządzenia z 1983 r. (uzasadnienie str. 2, 4). W związku z tym nawet uwzględniając podnoszoną przez skarżącego okoliczność korzystania przez ubezpieczoną od 24 listopada 1982 r. do

28 lutego 1983 r. z urlopu wychowawczego i wyłączenie tego okresu z czasu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, nie miałyby wpływu na wynik sprawy, gdyż ubezpieczona nadal legitymowałaby się ponad piętnastoletnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).